

HỒI THỨ SÁU

NAM DƯƠNG ẢI, CẦM HỔ THỊ UY THUA ĐIỆT TƯỚNG
TRƯỜNG BÌNH CƯỜNG, THANH ĐỒ CẬY SỨC TRÁNH MÃ NÔ

Đây nói, Hàn Cầm Hồ cử đại binh nhằm thẳng Nam Dương kéo đến, quân đi như sương gió phủ tuyết bay, hằng hà sa số, động đất long trời. Hồ sai Mã Thúc Mưu đi trước, còn tự mình đi sau, là vì Hồ vốn có tình bạn thân với cha Vân Thiệu, có ý để Thiệu thấy Mưu đến thì trốn đi nơi khác.

Mã Thúc Mưu được tiên phong, không nghiêm quân lệnh để cho quân tự do vào các làng hãm hiếp đàn bà con gái, nhân dân ta oán lắm.

Mưu kéo quân đến ải Kỳ Lân, biết tướng trấn ải đó là Tư Mã Siêu và ngẩng lên thấy lá cờ tang rất lớn viết một dòng chữ bằng máu ngựa: “Trung hiếu Vương dữ phụ báo cừ”.

Thúc Mưu nổi giận sai hạ trại, chờ trung quân của Hàn Cầm Hồ đến. Mưu nói:

– Ngừ Vân Thiệu đã tỏ ý đánh lại triều đình rồi đó. Xin nguyên soái quyết đánh cho để trừ đại họa.

Hàn Cầm Hồ thấy bạn phản lại triều đình tức thì nổi giận, sai tiên phong là Lôi Minh đem quân đến cửa ải khiêu chiến. Lôi Minh lên ngựa đến cửa ải sai quân phá. Trong ải thấy giặc đến, nổi pháo hiệu. Tư Mã Siêu mặc giáp vàng, cỡi ngựa đỏ, mở cửa thành xông ra. Hai bên xưng tên tuổi rồi trống đánh quân reo, cùng giáp chiến. Mã Siêu huy động ngọn đại đao như giao long cuốn nước hồ dữ vờn trắng, khiến ngọn thương của Lôi Minh mấy lần suýt gãy. Lôi Minh toan ù té chạy, Mã Siêu đã phóng mạnh lưỡi đao như tia chớp tiện ngang mình Lôi Minh thành hai mảnh, gan ruột lòi ra rất thảm.

Tàn binh chạy về báo với Hàn Cầm Hồ. Hồ gầm lên:

– Tiên quân mới ra binh đã mất tướng, ai ra trả thù này.

Chánh tiên phong là Mã Thúc Mưu xin ra trận. Tư Mã Siêu lên ngựa cự địch. Hai bên đại chiến cát chạy đá bay, hơn năm mươi hiệp mà hai ngựa không nhường. Mã Thúc Mưu giận lắm, nghĩ thầm:

– Ta là chánh tiên phong mà không lập được công đầu tất Hàn nguyên soái coi thường, quân sĩ không kinh sợ. Chi bằng phải dùng kế giết tên này mới xong.

Nghĩ vậy, phóng vờ một mũi thương, quay ngựa chạy. Tư Mã Siêu phi ngựa đuổi liền, Thúc Mưu mừng rỡ quay người ném mạnh mũi phi tiêu vừa rút ra, tưởng thế nào cũng bách phát bách trúng như mọi khi, ngờ đâu Siêu chỉ né mình giờ cán dao gạt ngọn phi tiêu rơi xuống đất rồi hồi đao toan sả dọc Thúc Mưu thành hai miếng suốt từ đầu xuống yên ngựa, nhưng số Mưu chưa tận số nên con ngựa của hắn bị vấp vào tảng đá ngã chúi đi, làm Mưu ngã bắn ra xa năm thước. Các tướng Tùy cướp được Thúc Mưu đem về trại

Mưu về trại xấu hổ, sụp lạy xin chịu tội, Hàn Cẩm Hổ không trách phạt, nói:

– Ngày mai bản soái ra trận xem chúng sức lực ra sao.

Sớm hôm sau, Hổ ra trận, đứng rất uy nghi dưới lá cờ đại súy bay phất phới. Mã Siêu thúc ngựa tới né mình một bên xá một xá mà rằng:

– Thừa nguyên soái, chúng tôi có tội gì mà triều đình cử đại binh đến thế này? Chúng tôi mặc giáp không xuống làm lễ được, xin nguyên soái lượng thứ cho.

Tư Mã Siêu sở dĩ giữ lễ với Hàn Cẩm Hổ như thế là vì trước kia Mã Siêu đã ở dưới trướng Hổ, biết Hổ là tay anh hùng tiếng tăm vang động, thuở bé mới mười ba tuổi đã cầm quân đánh tan mười vạn giặc Phiên, lớn lên làm đại tướng đánh Đông dẹp Bắc, nay bảy mươi tuổi mà muôn người khó địch.

Hổ thấy Siêu giữ lễ cũng ôn tồn nói:

– Ta muốn nói một câu, tướng quân có nghe không?

Siêu nói:

– Tiểu tướng xin rửa tai nghe lời vàng tiếng ngọc.

Hổ nói:

– Nay ta đem sáu mươi vạn hùng binh, mãnh tướng nghìn tên, lương thực ba năm không hết, hậu đội lại có Vô địch anh hùng Võ Văn Thành Đô sắp tới, sức mạnh như thác đổ núi phải tan, thành phải vỡ, tướng quân chẳng qua sức có chừng mà Vân Thiệu lực cũng có hạn mà thôi, trúng chọi sao với đá. Vậy nên bảo nhau sớm liệu cho toàn tính mệnh tướng quân nghĩ thế nào?

Thực tình thì Hàn Cẩm Hổ vẫn nghĩ tình bạn hữu với cha Vân Thiệu nên nói bóng gió xui Mã Siêu về bảo Thiệu tròn đi. Nhưng Siêu không hiểu, nghe xong liền trừng mắt, cho là Hổ đã già nua không còn

khác như xưa nữa. Siêu nói:

– Nguyên soái có lòng tốt, xin đa tạ nhưng tiểu tướng làm tiên phong giữ ải này, thấy giặc đến thì giết, chứ thật không dám biết gì khác cả.

Nói rồi, múa đại đao chém luôn. Cầm Hồ nổi giận nói:

– Thất phu không hiểu ý ta, dám vô lễ. Đã vậy, thì số mày hết mất rồi.

Đoạn múa đao địch lại. Siêu dẫn vũ dũng phi thường nhưng địch sao được lão tướng bách chiến bách thắng kia. Hồ đã dùng miếng độc thủ chém Siêu thành hai đoạn thật dễ dàng như chém một con gà.

Quân Siêu vỡ chạy. Hồ đứng dưới cờ vẫy ba quân vào chiếm lấy thành trong chớp mắt. Kiểm soát kho tàng và chiêu dụ dân chúng xong, Hàn Cầm Hồ cho binh mã nghỉ ba ngày, rồi kéo đại quân đến Nam Dương cách ngoài mười dặm.

Thám tử của Ngữ Vân Thiệu được tin ải Kỳ Lân đã vỡ, Mã Siêu đã chết bởi tay Cầm Hồ, vội phi ngựa về báo, Vân Thiệu thương xót Mã Siêu ứa nước mắt ra. Đoạn thân đi kiểm điểm tướng sĩ, sẵn sàng chờ nghênh chiến. Ngay lúc đó Tiểu Phương đã áp tải mười vạn hộ lương thực trở về. Vân Thiệu mừng lắm, tự rót rượu ban khen Tiểu

Phương. Phương vãi tạ uống rượu thưởng rồi lui ra.

Bên kia, Hàn Cầm Hồ lên quân trưởng hỏi rằng:

– Tướng nào ra bắt giặc trước lập công?

Tổng binh ải Dĩ Thủy là Hà Luận bước ra xin ra trận. Cầm Hồ dặn:

– Tướng quân phải đề phòng chớ nên khinh địch mà nguy đó.

Hà Luận nói:

– Tiểu tướng không bắt được Vân Thiệu thì không về dinh nữa.

Lập tức cầm búa nhảy phắt lên mình ngựa, xông ra gọi Vân Thiệu mà sỉ mắng.

Vân Thiệu cả giận múa tit ngọn thương đánh Hà Luận. Luận cũng giơ búa đón đánh rất hăng hái nhưng càng đánh càng thấy ngọn thương của Vân Thiệu quả là thần kinh quỷ khiếp, sinh ra hoảng hốt. Chẳng ngờ Vân Thiệu giật ngựa nhảy sát vào dùng đốc thương đánh Hà Luận tan sọ ra mà chết.

Quân tướng Tùy xúm lại đánh Thiệu để cướp xác Hà Luận, bị Thiệu quay thương như tuyết rụng hoa rơi đánh cho tan rã ôm đầu chạy hết,

để lại máu chảy muôn dòng

xác nằm ngang ngổn như gò đồng. Quân Vân Thiệu dẫm lên xác máu mà kéo cờ đắc thắng vào thành.

Hàn Cẩm Hồ kinh ngạc, điểm mất ba ngàn quân, chết hơn mười đại tướng. Khí giới tổn hại rất nhiều. Hồ gầm lên:

– Mai bản soái ra trận rửa cái thù này cho quân tướng.

Hôm sau, Hồ đang nai nịt trụ giáp, Thúc Mưu bước vào xin ra đánh cam đoan đánh bắt được Vân Thiệu mới nghe.

Hồ cho ra đánh nhưng dặn cẩn thận. Thúc Mưu vâng lệnh ra điểm bố mãnh tướng đem ba ngàn binh mã đến đồi Trường Bình Cương mai phục hai bên tả hữu lại sai bốn tướng nữa đem ba nghìn quân mai phục cánh thành phía Nam ba dặm và dặn kỹ:

– Hễ ta nhử được Vân Thiệu đến rồi thì tên nỏ bắn ra. Nếu hấn không mắc mưu thì hai bên cứ ập ra mà chém giết không cho nó chạy vào thành. Ta đã trót cam đoan với quan nguyên soái là sẽ thắng, vậy các người nên tận lực giúp ta để lấy công to.

Các tướng tâm phúc vâng lời đem binh mã đi mai phục.

Thúc Mưu đem quân đến cửa thành khiêu chiến. Vân Thiệu chẳng nói năng gì rồi múa đao chém Thúc Mưu. Mưu chỉ đủ sức cầm cự được mười hợp đã mất hoa tay nhức không sao đỡ được ngọn đại đao ghê gớm ấy. Mưu luống cuống kêu to:

– Các tướng mau ra ứng chiến.

Gọi rồi Mưu lẩn vào đám quân mà chạy. Bốn tướng theo lời Mưu dẫn trước xông ra đánh. Vân Thiệu coi bốn tướng như con muỗi cỏ, chỉ một lát hai tướng về địa phủ. Hai tướng kia toan chạy, Thiệu tuốt hồng kiếm hoa lên, ánh thép vừa loè chớp hai đầu rơi xuống như lá rụng. Vân Thiệu tìm Thúc Mưu đuổi đến đồi Bình Cương, nghe một tiếng pháo nổ vang trời, bốn tướng dẫn quân mai phục xông ra tên bắn như mưa.

Vân Thiệu cả cười múa tít ngọn đao, tên rơi tua tủa xuống đất. Vừa gạt tên vừa quay đao chém ba nhát ba tướng rủ nhau xuống suối vàng. Một tướng ôm đầu chạy. Vân Thiệu với tay nắm được dây lưng, ném bổng lên trời, đến khi rơi xuống đất thì óc phòi ra, xương tan thịt nát!

Quân Tùy càng thêm dày dặc, Hàn Cẩm Hồ lại sai hai dũng tướng là Tổng binh Tào châu Ngô Liệt, và Tổng binh Tào châu là Ngô Minh đem năm ngàn binh mã vây kín Thiệu vào giữa Lại thêm hai tướng của

THIỆU DƯƠNG

Thúc Mưu ở phía Đông cũng đem binh tới. Bốn bề tướng binh Tùy chiêm trống vang trời dậy đất, ồ ạt kéo đến như bão táp. Thiệu thân đơn mã chiếc, vẫn điềm nhiên múa tít ngọn đao, ngựa đến đâu đâu rơi đến đấy. Ngô Liệt bị rơi đầu, Ngô Minh toan chạy bị đao sả chết cả người lẫn ngựa. Hai tướng của Mưu thấy hai tổng binh bỏ mạng, không còn hồn vía. Đang luống cuống lại bị Thiệu dùng đốc đao đánh chết một còn mũi đao lia nhẹ, đầu tướng kia cũng rơi theo nốt. Bốn tướng mai phục phía Tây toan chạy nhưng ngựa vướng muôn quân, đang lúng túng thì ánh đao sáng loáng đã vèo vèo bay tới. Chúng trông thấy Thiệu mình đầm máu, dữ tợn tựa thiên thần thì không còn hồn vía, trong chớp mắt đã cùng rủ nhau theo tiên tổ hết. Thế là một trận giao tranh, mười hai dũng tướng đã gửi đầu nơi lưỡi đao thần họ Ngừ! Duy có Thúc Mưu, như con chuột nhắt đã bỏ ngựa, lẩn vào muôn quân trốn lủi. Nghe nói Vân Thiệu đã chém tướng giết quân như phạt cỏ, Mưu sợ quá cởi giáp, vất mũ, tháo giày mà chạy. Lát sau, ngơ ngác như chim lọt lưới như cá thoát câu, lảo đảo, nhột nhột chạy về đại dinh, sụp xuống lạy xin chịu tội, chân tay run lập cập.

Hàn nguyên soái cả giận quát:

– Người nhất định xin ra đánh, trận trước đã thua Mã Siêu trận này lại mất mười hai tướng, thiệt bốn vạn quân, cái tội làm mất nhuệ khí của đại binh Tùy, quyết không tha chết.

Liên thét đao phủ lôi Mưu ra. Mưu cuống quýt van xin. Có quan tham mưu là Bảo Vật bước lên cố nói giúp xin cho Mưu được sống để dãi tội lập công.

Bảo Vật năn nỉ mãi, Thúc Mưu van lạy đã hết lời, Cầm Hồ mới bằng lòng tha, nhưng lột chức, đánh bốn mươi roi, sau ra hậu dinh làm lính thổi cơm, chăn ngựa.

Hôm sau Cầm Hồ nhất quyết thân chinh ra trận. Thám tử về báo, Vân Thiệu sai mở cửa thành đem quân ra dàn thành trận thế.

Hàn Cầm Hồ ngồi trên yên ngựa, tiến ra, Vân Thiệu cúi rạp mình vái mà rằng:

– Tiểu diệt mình mặc nhưng trang không quỳ lạy được, xin lão bá thứ cho.

Cầm Hồ vuốt râu nói:

– Hiền diệt sao không nhớ cha ông đều ăn lộc triều đình, sao dám kéo cờ “Trung hiếu vương” để tỏ lòng bội phản, nay lão phu vâng thánh

chỉ đi đánh tuy có thiệt ít nhiều quân tướng, nhưng dưới trướng ta binh mã như rừng, sức người địch làm sao được mãi. Chi bằng hàng đi, ta sẽ xin thánh thượng xá tội cho, ý hiền diệt nhĩ sao?

Thiệu nói:

– Thân phụ tôi hết lòng vì chúa, không có tội lỗi gì cái đó lão bá ở trong triều tất rõ vậy mà nỡ giết đi lại sát hại toàn gia, bây giờ lại đem binh đến hỏi tội tôi, thừa lão bá đó là tội gì xin cho biết? Nếu hỏi tội thì xin lão bá đem quân về mà hỏi tội kẻ giết cha giết anh, loạn dân, vô đạo. Kẻ có tội đầy trời ngập đất thì ngồi yên trên ngôi cao quý hưởng thú vui tửu sắc, để chỉ tay sai lão bá đem thân già nua trải bao sương tuyết đi hỏi tội người vô tội thì lạ thật. Lão bá đã đầu râu tóc bạc, há lại khom lưng uốn gối thờ một đứa trẻ con hung bạo, thật phí cái danh nghĩa của lão bá đã vang lừng bốn bể, như thế chẳng là hữu đồng vô mưu như kẻ thất phu sao! Lão bá nên quay binh về giết hôn quân, trừ gian nịnh, dựng lại nghiệp để cho hợp lòng trời, thuận lòng dân. Lão bá nên nghĩ lời tiểu diệt mà xá tội cho.

Hàn Cẩm Hổ nghe tuy có lý, song ở cái thế phải đánh chứ không lui được, bèn quát lớn:

– Thằng này nói năng vô lễ, ta quyết lấy máu mày.

Nói đoạn giơ đao chém, Vân Thiệu đỡ, lui ngựa lại ba bước mà rằng:

– Xin lão bá nghĩ lại cái chết oan khuất của thân phụ cháu.

Cầm Hổ lại tiến lên giơ đao chém.

Thiệu lại cầm thương đỡ, lại lui ngựa kêu to:

– Thân phụ cháu là bạn đồng liêu với lão bá, cháu là đạo con cháu xin lùi bước nhường hai đao rồi đó. Lão bá xét lại cho.

Cầm Hổ lại tiến, giơ đao chém. Thiệu lại lùi ngựa nói:

– Cháu xin nhường lão bá ba đao. Lão bá xét lại cho.

Hổ múa đao chém nữa. Thiệu bèn dùng hết thần uy múa thương đánh lại. Một trẻ, một già, đao thương xoang xoảng, thật là một trận ác chiến, thần kinh quỷ khiếp.

Cầm Hổ khen thầm:

– Thật là cha hùm, con cọp. Cháu ta giỏi lắm, lão già này xin chịu thua rồi!

Liên thúc ngựa chạy. Đến chỗ vắng, thấy có một mình Vân Thiệu đuổi theo, Hổ dừng ngựa nghiêm mặt nói:

THIỆU DƯƠNG

– Cháu ơi, lão già này sao lại không đau lòng vì lời cháu nói vừa rồi, sao lại không thương cha con cháu, nhưng trong triều gian nịnh như ruồi nhặng, mà xem ra khí số nhà Tùy đã suy nhược lắm rồi, nay mai chân chúa sẽ thay ngôi, khi đó cháu trả thù cha cũng còn chưa muộn. Cháu đang là một thiếu niên anh hùng lo gì chẳng có ngày rửa oán. Nay kéo cờ làm phản, e cháu làm nhơ dòng họ Ngũ vốn trung lương, hậu quân là Võ Văn Thành Đô sức địch muôn người, cháu tuy giỏi lắm nhưng rồi cũng nguy vì hấn. Chi bằng hãy bỏ Nam Dương đi nơi khác là hơn, cháu nghĩ sao?

Thiệu đáp;

– Lão bá dạy cháu xin nghe, nhưng dù Võ Văn Thành Đô có là thần tướng cháu cũng không sợ hãi. Xin mời lão bá trở về an nghỉ.

Cầm Hồ bèn thúc ngựa phi về, khề nói:

– Cháu cứ đuổi theo kéo ba quân ngờ vực đó.

Thiệu đuổi đến cửa núi, các tướng Tùy xô ra cản lại. Thiệu không đuổi nữa, rẽ vào thành, đóng cửa. Phu nhân thấy chồng thắng trận về bèn rót rượu mời.

Đây nói về Võ Văn Thành Đô đem hậu quân và lương thực gần tới, vào yết kiến Cầm Hồ nguyên soái, hỏi việc quân thắng bại ra sao. Hồ thuật lại hai trận bại của binh Tùy, Đô tức giận, mắt tròn, râu dựng ngược đập tay xuống đùi nói như hổ rống:

– Ngày mai xin cho Đô này ra xé xác thằng Thiệu để rửa thù cho chúng tướng đã thác oan.

Nguyên do Võ Văn Thành Đô là vì sao Lôi âm phổ hóa thiên tôn trên trời giáng xuống, người ta xếp là anh hùng thứ hai đời ấy.

Có một hôm phò giá Văn Đế lên chùa Cam Lộ dâng hương, Văn Đế thấy cái đỉnh từ thời Tần Thủy Hoàng, đỉnh cao một trượng, lớn chừng hai ôm, có chữ khắc: nặng sáu ngàn cân. Văn Đế nói:

– Ta nghe đồn Đô tướng quân có sức anh hùng vô địch, thử nhắc đỉnh này xem.

Đô vâng lời, chạy xuống sân, cởi áo, nắm lấy hai chân đỉnh, rún mình một cái nhắc bổng ngay đỉnh lên giơ ngang đầu, đi ba vòng quanh cây đại hộc rồi quay về chỗ cũ, nhẹ nhàng đặt đỉnh xuống, nét mặt cứ như thường.

Mọi người trông thấy sợ toát mồ hôi. Văn Đế bước xuống, khoác áo

lên lưng Đô, hết lời khen ngợi. Rồi phong cho làm Vô địch đại tướng quân.

Hôm sau, Ngũ Vân Thiệu nghe tin Đô đến, cũng có ý lo ngại, nghĩ thầm:

– Đô khỏe lắm ta khó mà địch nổi, phải phòng giữ cho cẩn mật, kéo hấn phá thành thì nguy lắm.

Đoạn sai Ngũ Bảo đem quân vào rừng dẫn nhiều cây để xếp trên mặt thành ngăn giữ. Lại sai Tiêu Phương đem ba ngàn binh mã canh giữ diều kiêu sẵn sàng giương cung tên mà bắn xuống.

Đô đã đến gằm thét ngoài thành. Thiệu mặc giáp lên yên phi ngựa ra, Đô không nói năng gì, vỗ đầu ngựa Ô truy múa ngọn lưu kim đang nặng ngàn cân đánh Thiệu. Thiệu giơ thương đỡ. Lửa loé ra, ngựa lùi bật lại. Đô lại đánh Thiệu lại đỡ ngọn thương hời cong và cánh tay Thiệu đã tê đau. Tuy nhiên, Thiệu cũng cố sức bình sinh đánh chùng mười hiệp, liệu không địch nổi đành rẽ ngựa chạy. Đô đuổi gấp Thiệu lại quay thương đánh, chùng mười hiệp, ngọn thương của Thiệu quần mấy đoạn, cổ khẩu gần như bị toạc rách ra, lại chạy. Đô đuổi sát sau lưng, rất là nguy cấp.

May sao, lúc đó Ngũ Bảo đang đốc thúc quân sĩ dẫn cây trên ải, thấy rõ ràng chủ tướng bại trận, lại đang lúc tay không, nhìn thấy cây táo bên cạnh, liền nhổ bằng cả gốc rễ lên. Bảo ôm cả thân cây táo chạy xuống quát to:

– Chủ soái không ngại, đã có Ngũ Bảo đây. Nói rồi dùng hết sức bình sinh đánh cả cây táo vào mặt Thành Đô. Bất thành linh, Đô giơ vũ khí gạt ra. Hai người cùng dùng sức mạnh quá đến nỗi khỏe như Thành Đô mà cả người cả ngựa phải bật lùi trở lại. Đô gằm thét múa kim đang đánh. Bảo giơ cây đỡ, cây táo gãy làm hai. Vân Thiệu quay ngựa lại, té ra Ngũ Bảo đang dùng cây giao chiến với Đô, liền giương cung nhắm giữa ngực Đô mà bắn. Đô bất ngờ bị một mũi tên vào như gió ngập vào cánh tay trái kêu to một tiếng “ối chao” rồi quay ngựa chạy. Ngũ Bảo toan vác cây đuổi theo, nhưng Vân Thiệu gọi lại. Bảo lại lên ải dẫn cây, Thiệu về thành. Tiêu Phương ra đón. Thiệu có dáng mệt nhọc, xuống ngựa nói rằng:

– Không có Ngũ Bảo nhổ cây táo cản Đô thì ta tất bị nguy.

Rồi đó, sai các tướng lo việc canh giữ đóng chặt bốn cửa, ngày đêm khuân đá, chất gỗ lên mặt thành lo Đô phá.

THUYẾT ĐƯỜNG

Cầm Hồ đang ngồi đợi Đô thắng trận về. Bỗng có tin báo:

– Vô địch tướng quân bị tên chạy về kìa.

Lại tiếp luôn tin nữa:

– Tổng binh ải Lâm Đồng là Thượng Tư Đồ và tổng binh ải Hồng Nê là Tần Văn Lễ đã đem binh đến tiếp ứng.

Cầm Hồ sai mời tất cả vào. Mọi người đang làm lễ tương kiến. Thượng Tư Đồ, Tần Văn Lễ, thấy khỏe đến như Thành Đô mà còn bị thương thì kinh hãi. Đô vừa vạch giáp, tự nhủ tên, vừa cười:

– Nguyên soái và các tướng cứ an tâm. Đô này xin phá thành bắt Thiệu.

Cầm Hồ sai Thượng Tư Đồ đem binh mã vây phía cửa Nam, Tần Văn Lễ phá cửa Bắc, Đô đánh cửa Tây, còn mình thì phá cửa Đông.

Vân Thiệu nghe tin đó, vội cưỡi ngựa đem quân đi tuần tiễu, đốc thúc tướng sĩ lăn gỗ, ném đá, bắn tên thuốc độc xuống như mưa.

Quân ngoài thành chết lản như rạ. Đô phải lui quân ba dặm, tức giận lồng lên như cọp dữ.